

[Hauge.]

de er uberettigede; det skal de tilkaldte sagskyndige og de juridiske Domstole selv finde ud af. Det vil sige, at man faktisk skal afgøre Skyldspørgsmaalet ud fra en subjektiv Opfattelse og ikke paa Grundlag af nogen objektiv Vurdering i Henhold til bestemte Paragraffer.

Men en Retshaandhævelse af den Art bliver selvsagt let til den rene Vilkaarlighed. Den bliver det ikke alene af den Grund, at rent politiske Betragtninger kan blive lagt til Grund for en Sags Vurdering, men tillige fordi det i nogle Tilfælde er saare let at faa Øje paa, hvad der er sket, medens det i andre Tilfælde er helt umuligt at komme under Vejr med, hvad man egentlig staar over for, hvad det egentlig er, der er foretaget. En Arbejderorganisation kan saare vanskeligt skjule sine Beslutninger paa samme Maade, som et snævert Kartel af Arbejdsgivere kan gøre det. Medens det kan være lige til at faa Øje paa, at en Arbejderorganisation har truffet Bestemmelser, hvorved det enkelte Medlem af Organisationen og ogsaa andre kan blive begrænset i den frie Adgang til at udøve et bestemt Erhverv eller et bestemt Arbejde, kan det være helt umuligt at fastslaa, hvor mange Mennesker der direkte eller indirekte er ramt i deres Erhvervsmuligheder gennem Kartelbeslutninger baade af den ene og den anden Art. Det første bliver strafbart; det andet kendes ikke uberettiget, af den simple Grund, at Handlingen skjuler sig bag uklare og ukendte Beslutninger. Kun *Virkningen* er mærkbar for den enkelte, som det er gaaet ud over, men ingen formaar at trænge til Bunds i den sande Aarsag til Virkningen. Det er derfor urimeligt at give Love af en saa ubestemmelig Karakter som Loven om Værn for Erhvervs- og Arbejdsfrihed, og det er navnlig helt urimeligt, naar Loven er givet med en bestemt Adresse. Den højtærede Handelsminister har derfor ligesom sin Forgænger gjort Ret i at foreslaa Loven ophævet.

Jeg kan nu som tidligere paa det bedste anbefale Folketinget at vedtage Ophævelsen af Loven og at gøre det omgaaende. Nu kan Ophævelsen heller ikke længere være tvivlsom; det høje Landsting, som tidligere simpelt hen nægtede at forhandle om det af Folketinget vedtagne Forslag om at ophæve Loven, vil nu ganske sikkert følge Folketinget og gøre Ende paa Misfosterets Tilværelse. Erhvervs- og Arbejdsfriheden har nemlig ikke været truet i vort Land og vil sikkert heller ikke blive det i Fremtiden. Under alle Omstændigheder kan den saa-

kaldte „Tugthuslov“ — som den upopulære Lov om Værn for Erhvervs- og Arbejdsfrihed kaldes — ikke sikre nogen i den Retning. Jeg anbefaler derfor med Glæde det høje Ting at vedtage det forelagte Lovforslag om Lovens Ophævelse.

Jeg agter ikke at stille Forslag om, at Lovforslaget skal henvises til Prøvelse i et Udvalg, men skulde nogen mene, at saadan Prøvelse er ønskelig, vil vi naturligvis ikke modsætte os Udvalgs Nedsættelse. For det Tilfælde vil jeg sige med det samme her ved første Behandling: vi agter at tilrettelægge Udvalgsarbejdet, saaledes at Loven hurtigt kan blive færdigbehandlet og vedtaget.

Knud Kristensen: Det Lovforslag, som her foreligger, og som gaar ud paa Ophævelse af Lov om Værn for Erhvervs- og Arbejdsfrihed, tager jo Sigte paa at ophæve en Lov, som nu har været gældende i en 7—8 Aar. En Række Domme er afsagt i Henhold til denne Lov, og det er naturligt og selvfølgelig, at der er indhøstet visse Erfaringer paa dette Omraade.

Hvad var det, de nuværende Regeringspartier, den daværende Opposition, forudsagde om denne Lovs Virkninger? Fra socialdemokratisk Side forudsagde man, at hvis en saadan Lov blev gennemført, vilde der blive helt urimelige, ja, helt utaalelige Tilstande her i Landet. Der vilde falde en Række uretfærdige og meningsløse Domme. Jeg skal til Støtte for dette — med Formandens Tilladelse — oplæse et kort Citat af den Betænkning, som det socialdemokratiske Mindretal dengang ledsagede Forslaget med. Det hedder:

„At overlade slige drakoniske Straffebestemmelser til Domstolene med Paalæg om at finde „berettigede“ Forbrydere, de kan anvendes paa, er en Lovgivning, der bør brændmærkes som skadelig og ødelæggende for al Retsbevidsthed i et Land, hvor Befolkningen er saa lovlydig, som Tilfældet er i vort Fædreland.“

Har det nu vist sig, at disse Spaadomme holdt Stik? Jeg har ikke hørt et eneste Eksempel, ikke en eneste Dom anført til Støtte for, at denne Spaadom er gaaet i Opfyldelse. Paastand ogsaa nu fra den ærede Ordfører for Socialdemokratiet om, hvor skadeligt Loven har virket — men ikke et eneste Eksempel paa det har der lydt, hverken fra Statsministeren, fra Handelsministeren, fra den politiske Ordfører eller fra den Mand, som er Ordfører nu i denne Sag, og de har dog alle udtalt sig om Loven. Mon